

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.748 van 23 maart 2017
in de zaak A. 219.316/VII-39.682.**

In zake : 1. de NV BELGIAN ECO ENERGY
 2. de NV BEE POWER GENT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Goossens en tevens door
 advocaat Barteld Schutyser
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 99
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 1. het VLAAMSE GEWEST
 2. het VLAAMS ENERGIEAGENTSCHAP
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Damien Verhoeven en Dirk Lindemans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 juni 2016, strekt tot de
nietigverklaring van:

“[...] het besluit van de Vlaamse Regering van 2 mei 2016 waarbij werd
vastgesteld dat ‘de definitieve gegevens van de installatie door de steunaanvrager
niet binnen een termijn van uiterlijk zes maanden na de aanvraag van de
definitieve bandingfactor zijn aangeleverd’, dat de reeds vastgestelde voorlopige
bandingfactor conform artikel 6.2/1.7, § 2, derde lid van het Energiebesluit vervalt
en de actualisatie van de voorlopige bandingfactor, c.q. de berekening van een
definitieve bandingfactor op grond van artikel 6.2/1.7, § 2, vierde lid van het
Energiebesluit geen voorwerp meer heeft, zoals de verzoekende partijen daarvan

werden ‘geïnformeerd’ door de Minister-president van de Vlaamse Regering, de heer Geert BOURGEOIS, met een brief van 4 mei 2016, ontvangen op 9 mei 2016 [...] en [...] het ‘advies’ of ‘voorstel tot beslissing’ van het Vlaams Energieagentschap van 14 april 201[6], zoals de verzoekende partijen daarvan werden in kennis gesteld met een brief van de Administrateur-generaal van het Vlaams Energieagentschap van 11 mei 2016, ontvangen op 13 mei 2016 [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 235.011 van 9 juni 2016 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

Bij arrest nr. 236.909 van 22 december 2016 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

Het laatstgenoemde arrest is op 2 januari 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Op 20 februari 2017 heeft de hoofdgriffier aan de verzoekende partijen de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 11/3, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Beoordeling

3. Naar luid van artikel 17, § 7, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

Bij arrest nr. 236.909 van 22 december 2016 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoekende partijen hebben geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De hoofdgriffier heeft de verzoekende partijen medegedeeld, met toepassing van artikel 11/3, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, dat de kamer de afstand van geding zal uitspreken, tenzij de verzoekende partijen binnen een termijn van vijftien dagen vragen om te worden gehoord. De verzoekende partijen hebben niet gevraagd om te worden gehoord.

Er bestaat aanleiding om de afstand van het geding vast te stellen.

IV. Rechtsplegingsvergoeding

4. De verwerende partijen vragen om de verzoekende partijen te veroordelen tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 1.400 euro. Volgens hen moet de basisrechtsplegingsvergoeding worden verhoogd tot het maximumbedrag omwille van de complexiteit van de materie en het feit dat het verzoekschrift 128 pagina's telt.

5. Aangezien de verwerende partijen als de in het gelijk gestelde partijen dienen te worden beschouwd, is er grond om aan de verwerende partijen een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, is er, rekening houdend met de complexiteit van de zaak, reden om over te gaan tot een verhoging van het basisbedrag tot het maximum van 1.400 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een rechtsplegingsvergoeding van 1.400 euro verschuldigd aan de verwerende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door

Elisabeth Impens, griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron